

[Socialministeren.]

lette Byrderne for mere velstillede. Det er det, der har avlet en vis Bitterhed i Betragtning af det voldsomme Tryk, de store Kontingenter øvede, og det forstaar man. Jeg tror, man kan sige, at det maa enhver forstaa i et Samfund, naar man ikke betragter dette blot som en Samling enkelte Individuer, der plejer deres Klasseegoisme eller deres personlige Spekulantinteresser, og det burde ogsaa være forstaaeligt for det ærede Medlem af Retsforbundet efter hele hans Indstilling, og hvor meget han end i øvrigt forsikrer, at Arbejdsløshedsforsikring vil være ganske overflødig i den Retsstat, som hverken han eller jeg kommer til at opleve.

Hermed skal jeg slutte. Jeg haaber, jeg i Modsætning til det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven har overholdt Forretningsordenen og ikke talt for kort. Jeg haaber, jeg har vist baade Sagens Vigtighed og de forskellige ærede Medlemmer, der har talt som Ordførere for deres Partier, de berettigede Hensyn, deres Kritik har Krav paa, at jeg har talt tilstrækkelig langt og dog klart; skulde jeg imidlertid have fattet mig for kort og ikke tilstrækkelig indgaaende have argumenteret imod særlig det ærede Medlem Hr. Krag, er jeg villig til at fortsætte efter en tiltrængt Pause.

Einer Jensen: Det ærede Medlem Hr. Krag beklagede, at Socialministeren havde haft fremmede Gæster i sine Bede. Jeg forstaar godt, at det ærede Medlem Hr. Krag, den tidligere Indenrigsminister, kan føle sig foranlediget til at beklage; thi det var netop det ærede Medlem, der i 1927 havde Arbejdsgiverforeningen til Raadgiver og Vejleder og, jeg kan maaske sige, til sammen med de Konservative at paatvinge ham Ændringer, han sikkert ikke selv havde ønsket.

Det ærede Medlem gentog adskillige Gange, at det, man søgte i 1927, var at faa en neutral Arbejdsløshedslovgivning. Alle de Ændringer, der skete med Loven, havde intet med Neutralitet at gøre, alle Ændringerne tilsigtede derimod at forringe Loven for Arbejderne, de tilsigtede at benytte Arbejdsløshedsloven til Løntryk overfor Arbejderne. Det ærede Medlem har flere Gange bestridt, at dette var Formaalet; det er aldrig lykkedes mig at faa det ærede

Medlem til at indrømme det, men for ikke saa lang Tid siden stod der i „Berlingske Tidende“ en Artikel, hvori det hed:

„Det lykkedes ikke at gennemføre det Tryk paa Arbejdslønnen, der var tilsigtet ved Ophævelsen af den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse; det lykkedes ikke at formindske det offentlige Udgifter føleligt.“

Det var netop det, vi sagde i 1927, at alle Bestemmelserne i Loven, med Hensyn til, paa hvilken Maade man kunde oprette Landskasser, med Hensyn til, hvilke Kontingentpaalæg der kunde indføres, uden at Kasserne havde nogen Indfyldelse derpaa, og med Hensyn til Udbetaling af Understøttelse under Strejker og Lockouter o. s. v. tilsigtede at forringe Loven; og sidst var Formaalet alene det at benytte Loven overfor Arbejderne under en Arbejdskonflikt eller rettesagt, som jeg har nævnt, at benytte den til Løntryk. Det indrømmer „Berlingske Tidende“ nu i sin Artikel, og jeg gaar ud fra, at det ærede Medlem netop derfor nærer Frygt for at have fremmede Gæster i Bedene.

Det ærede Medlem hævder saa, at Lovforslaget tilsigter at forøge Udgifterne i høj Grad for Samfundet, Stat, Kommune, Arbejdsgiver og Erhverv. Nej, det, Lovforslaget tilsigter, er at bringe Loven tilbage til den Skikkelse, den havde før 1927, samt at udbygge Krisekasserne saaledes, at de kan tage den Opgave op, der i disse to Aar er blevet forsømt og misrøgtet, fordi man ikke udbyggede og gav Betingelser for Oprettelse af Krisekasser.

Jeg forstaar ikke, der kan være Tale om at vælte store Udgifter over paa Stat og Kommune. Efter min Formening har Stat og Kommune haft Udgifterne alligevel. Det, der kan være Tale om, er, at Arbejdsgiverne maa overtage en vis Del af Udgifterne til den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse. Her er det ærede Medlem Hr. Krag og jeg ikke uenige. Vi er begge enige om det rimelige og naturlige i, at Arbejdsgiverne bærer deres Del af denne Udgift.

I 1927, da man ændrede Loven, talte man ikke om, hvilken Byrde man væltede over paa Arbejderne ved at nedsætte Stats- og Kommunaltilskuddet. Jeg tror, enhver vil indrømme, at paa et Tidspunkt, da man søgte at lette Skatter, Afgifter, Kontingenter